Midden in een troepje nieuwsgierigen, die al om een brancard en een dokter schreeuwden, rees de arme Karel op, en hij was al spoedig in zoover bekomen, dat hij, zoo gewond als hij dan was, de plaats des onheils, zij het strompelend, verlaten kon.

Het akelige avontuur van Karel is hiermee uit, en ik zou mijn verhaal dus gevoeglijk kunnen eindigen, maar ik voel mij verplicht, mijn lezers nog even, tot goed verstand van de zaak, te vertellen, dat aldoor de jongedame met het roze roosje op de borst uit de wachtkamer Karel aarzelend nageloopen was, getuige van al het gebeurde was geweest en bij de handtastelijkheid ijlings gevlucht was . . . . . En — nu komt het alderergste — dat deze jongedame niemand anders was dan de zich noemende mejuffrouw Van Heek, en deze misschien wel de gelukkige wederhelft van Karel ware geworden, als . . . ze zich maar niet verschreven had in haar briefje, en een „roode" roos gezet had voor een „roze". Zoo was één schrijffout de oorzaak van het ongeluk, of althans van het niet gelukken van het geluk van twee hoopvolle menschen. En zoo kan men uit dit verhaal dus leeren, dat men niet netjes en niet nauwkeurig genoeg wezen kan in de wereld.

J. HARPMANN.

DE STAKINGEN TE AMSTERDAM.

Maandagmiddag 4 Februari had in het Concertgebouw te Amsterdam een vergadering plaats van vrouwen, om te protesteeren tegen de huidige duurte der levensmiddelen. Ook een aantal arbeiders legden Maandag het werk neer, en belegden eveneens een protestvergadering tegen de schaarschte en duurte der levensmiddelen. Hoewel de politie-autoriteiten voor uitgebreide maatregelen hadden gezorgd om de orde te handhaven, kwam het toch, toen de vergadering was afgeloopen tot wanordelijkheden op straat, en zag de politie zich genoodzaakt eenige charges uit te voeren, om de menigten te verdrijven. Zij werd daarbij geassisteerd door bereden marechaussées. Dank zij het bezadigd optreden van de politie, was de orde tamelijk spoedig hersteld en de menschenmenigte verspreid. De staking was slechts van korten duur, want Woensdag 6 Febr. werd het werk in alle bedrijven hervat. — Op onze foto bovenaan ziet men een groot aantal protesteerenden, die het Concertgebouw niet meer kon bergen, en die zich vóór het gebouw verzamelden. Op de onderste afbeelding ziet men de politie en marechaussées met de blanke sabel in de straten patrouilleeren.

SCHOENMAKER

Een episode uit benarde tijden
door PIET v. GRAVEN

Op het rechterhoekje van den schoorsteen kon de heer Van den Berg altijd alles vinden wat er dien dag voor hem was gekomen en bij het binnenstappen der huiskamer dwaalde zijn oog dan ook steeds onderzoekend naar dien bewusten hoek. Ook thans. Zijn scherpe blik ontdekte onmiddellijk iets wat niet per post was aangekomen en het donker vermoeden van „weer een kwitantie" versomberde zijn ziel. Het was zoo.

„Wat is dat, Bets?"

„Van den schoenmaker," zei mevrouw bedrukt.

„Van den schoenmaker? Voor zeven gulden?"

„Ja, jouw laarzen en mijn laarzen. Halve zolen en achterlappen. Drie gulden vijftig 'tpaar."

Mijnheer wou nog iets zeggen, maar 't mocht hem niet gelukken. De poging verliep in een langdurig heen en weer schudden van zijn hoofd, waarover zijn vrouw eenigszins ongerust werd.

„Jacques, houd je hoofd stil," zei ze, „'t is toch betaald?"

„Ja, dat is 't em juist, dat 't betaald is," stiet mijnheer uit. „Jij betaalt maar. Wie betaalt zoo iets nou in vredesnaam? Da's afzetterij . . . . da's ongehoord! Dat moest niet . .."

„Maar man," kalmeerde zijn vrouw, „'t is de gewone prijs. Dat moet je overal betalen. 't Is heelemaal geen afzetterij."

„Ik vind het in elk geval oplichterij. Morgen zal ik er eens langs loopen."

Mevrouw ging er maar niet verder op in. Hij deed 't toch niet. Maar mijnheers steeds goedmoedige stemming was verstoord en het middagmaal verliep zwijgend en gedrukt. Toch zag ze aan z'n gezicht, dat de zaak niet afgeloopen was. Hij piekerde ergens over en ze wachtte geduldig. Bij de thee kwam het.

„Zeg, Bets, weet je wat verschillende kennissen van me doen?"

„Neen," zei ze, half vragend.

„Die maken zelf hun schoenen," antwoordde hij triomphantelijk.

Een wereld van nameloos wee opende zich voor mevrouws in de toekomst starenden blik. Ze had echter geen reden verder iets te adviseeren, dus antwoordde ze niets dan een onnoozel „Zoo?"

„Begrijp je 't niet?" vroeg hij wat ongeduldig.

„Natuurlijk," zei ze, „daar valt niets aan te begrijpen."

„Ik bedoel," kwam mijnheer tot de kern der zaak, „ik bedoel of je niet begrijpt wat *ik* van plan ben?"

„Neen, wat dan?"

„Om ook zelf m'n schoenen te gaan halve-zolen-en-achterlappen!"

„Waarom?" vroeg mevrouw eenigszins schuw. „Je kunt toch best drie en ' halve gulden betalen voor een paar gerepareerde schoenen?"

„Daar gaat het niet om" — hij kregelig om de tegenwerping. „Ik wil me niet de schoenmaker laten afzetten in de eerste plaats en dan in de tweede plaats..." Hij zocht met mannenmoed naar een bewijsvoering voor de tweede plaats, doch vond zoo ineens niets.

„En in de tweede plaats?" vroeg ze ondeugend, omdat ze hem zag zoeken. — „En in de tweede plaats weet ik toch met mijn leege avonden geen raad, nu ik 's middags al om vier uur klaar ben."

„Dan gaan we samen de stad in," zei ze, omdat ze wist dat hij nergens meer het land aan had.

„Goed," zei hij. „Kom mee."

Ze keek hem met groote oogen aan, doch hij was al bezig zijn laarzen aan te doen.

„'t Is nu zes uur," steunde hij voorovergebogen, „dus de winkels zijn nog open?"

„Ja," antwoordde mevrouw, die door een bang voorgevoel werd aangegrepen, „maar wat wou je gaan koopen?"

Mijnheer Van den Berg had zijn laarzen aan en bracht zijn lichaam in normale houding. „Wat we gaan koopen?" herhaalde hij ernstig. „Dat zal ik je zeggen, Bets." Hij bracht zijn linkerhand met wijd uitgespreide vingers voor haar gezicht en telde, bij elk artikel, dat hij opnoemde, één vinger neertrekkend, zijn vrouw voor:

„Wij gaan koopen: Een drievoet, een leest, een els, een vijl, een hamer, een likker, spijkertjes, leer, en wat nog meer noodig is om te voorkomen, dat de schoenmaker je afperst." „Hoe weet je dat allemaal?" vroeg mevrouw verwonderd.

„Denk jij," zei hij gewichtig-geheimzinnig, „denk jij dat ik aan zoo iets begin als ik niet degelijk informaties heb genomen? Geloof maar, dat ik beslagen ten ijs kom, hoor!"

Mevrouw kleedde zich in wanhoop en stapte mee.

„Waar is dat voor?" vroeg ze onderweg, „een likker?"

„Zal je wel zien," antwoordde de heer Van den Berg ernstig; hij had er namelijk zelf niet het flauwste idee van.

„Om mee te likken?" hield mevrouw nieuwsgierig aan.

„Wacht nou maar," zei mijnheer, „wacht nou maar."

Mevrouw wachtte tot ze in den winkel voor schoenmakersbenoodigdheden achter de goorhouten toonbank stonden. Toen vroeg ze 't aan den winkelier.

„Een likker, mevrouw? Kijk dat is dit," en hij toonde haar een klein instrumentje met houten handvat. „Dat dient om de zolen aan de zijkanten gelijk te maken. Nietwaar mijnheer?"

„Juist, natuurlijk," zei mijnheer, „dat heb ik je toch gezegd?"

Hij werd opgewonden bij het gezicht van de leesten, drievoeten, likkers, enzoovoort. „Nu heb ik, geloof ik, alles, hè?" vroeg hij, zijn ingekochte artikelen bekijkend, „hier is de leest, daar de drievoet, en dit . . . ."

„Pardon mijnheer," zei de winkelier, „d i t is de leest,

